

“मीठे बच्चे- तिमीले एक बाबासँग नै सुन्नु छ र सुनेर अरूलाई सुनाउनु छ ।”

प्रश्नः- बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ ज्ञान दिनुभएको छ, जुन अरूलाई पनि सुनाउनु छ ?

उत्तरः- बाबाले तिमीलाई समझ दिनुभएको छ- तिमी आत्मा भाइ-भाइ हो । तिमी एक बाबाको यादमा नै रहनु छ । यो कुरा तिमीले सबैलाई सुनाऊ किनकि तिमीले सारा विश्वका भाइहरूको कल्याण गर्नु छ । तिमी नै यस सेवाका लागि निमित्त हो ।

ओम् शान्ति । धेरैजसो ओम् शान्ति किन भनिन्छ ? यो हो परिचय दिनु- आत्माको परिचय आत्माले नै दिन्छ । आत्माले नै शरीरद्वारा कुराकानी गर्छ । आत्मा विना त शरीरले केही पनि गर्न सक्दैन । त्यसैले यो आत्माले आफ्नो परिचय दिन्छ । हामी आत्मा हौं, परमपिता परमात्माका सन्तान हौं । उनीहरूले त *अहम् आत्मा सो परमात्मा* भनिदिन्छन् । तिमी बच्चाहरूलाई यी सबै कुरा सम्झाइन्छ । बाबाले त बच्चा-बच्चा नै भन्नुहुन्छ नि । रूहानी बाबाले भन्नुहुन्छ- हे रूहानी बच्चाहरू, यी अंगहरूद्वारा तिमीले बुझ्दछौ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- सबैभन्दा पहिला हो ज्ञान, फेरि हुन्छ भक्ति । यस्तो होइन- पहिला भक्ति, पछि ज्ञान हुन्छ । पहिला हो ज्ञान दिन, भक्ति हो रात । फेरि पछि दिन कहिले आउँछ ? जब भक्तिबाट वैराग्य हुन्छ । तिम्रो बुद्धिमा यो कुरा रहनुपर्छ । ज्ञान र विज्ञान हुन्छ नि ! अहिले तिमीले ज्ञानको पढाइ पढिरहेका छौ । फेरि सत्ययुग-त्रेतामा तिमीलाई ज्ञानको प्रारब्ध मिल्छ । ज्ञान बाबाले अहिले दिनुहुन्छ जसको प्रारब्ध फेरि सत्ययुगमा प्राप्त हुनेछ । यो बुझ्नुपर्ने कुरा हो नि ! अहिले बाबाले तिमीलाई ज्ञान दिइरहनुभएको छ । तिमी जान्दछौ- फेरि हामी ज्ञानभन्दा पर विज्ञान आफ्नो घर शान्तिधाममा जानेछौ । त्यसलाई न ज्ञान, न भक्ति भनिन्छ । त्यसलाई भनिन्छ विज्ञान । ज्ञान भन्दा पर शान्तिधाममा जान्छौ । यो सबै ज्ञान बुद्धिमा राख्नु छ । बाबाले ज्ञान दिनुहुन्छ- कहाँका लागि ? भविष्य नयाँ दुनियाँका लागि दिनुहुन्छ । नयाँ दुनियाँमा जानुभन्दा पहिले अवश्य आफ्नो घर जान्छौ । मुक्तिधाममा जानु छ । आत्माहरू जहाँका निवासी हुन् त्यहाँ त अवश्य जान्छन् नि ! यी नयाँ-नयाँ कुरा तिमीले नै सुन्छौ, अरू कसैले बुझ्न सक्दैनन् । तिमीले सम्झन्छौ- हामी आत्माहरू रूहानी पिताका रूहानी बच्चाहरू हौं । रूहानी बच्चाहरूका अवश्य पनि रूहानी पिता हुनुपर्छ । रूहानी पिता र रूहानी बच्चाहरू । रूहानी बच्चाहरूका एकै रूहानी पिता हुनुहुन्छ । उहाँले आएर ज्ञान दिनुहुन्छ । बाबा कसरी आउनुहुन्छ- यो पनि सम्झाइएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मैले पनि प्रकृति धारण गर्नुपर्छ । अहिले तिमीले बाबाबाट ज्ञान सुनेको सुन्यै गर्नु छ । बाबा सिवाय अरू कसैबाट सुन्नु छैन । बच्चाहरूले सुनेर फेरि अरू भाइहरूलाई सुनाउँछन् । केही न केही अवश्य सुनाउँछन् । आफूलाई आत्मा सम्झनुहोस्, बाबालाई याद गर्नुहोस् किनकि उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । बुद्धि वहाँ जानेछ । बच्चाहरूलाई सम्झाएपछि बुझ्छन् किनकि पहिला बेसमझ थिए । भक्तिमार्गमा बेसमझले रावणको पन्जा (चम्बू)मा आउनाले के गर्छन् ! कस्ता फोहोरी बन्छन् ! मदिरा पिएर के बन्छन् ? मदिराले विकारलाई अभ्र फैलाउँछ । अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- बेहदका बाबाबाट मैले वर्सा लिनु छ । कल्प-कल्प लदै आएका हो । त्यसैले दैवी गुण पनि अवश्य धारण गर्नु छ । कृष्णको दैवी गुणहरूको कति महिमा छ । वैकुण्ठका मालिक कति प्रिय छन् । अहिले कृष्णको राजवंश (डिनायस्टी) भनिदैन । राजवंश विष्णु अथवा लक्ष्मी-नारायणको भनिन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबाले नै सत्ययुगी राजाईको राजवंश स्थापना गर्नुहुन्छ । यी चित्र आदि नभए पनि सम्झाउन सक्छौ । मन्दिरहरू त धेरै बनिरहन्छन्, जसमा ज्ञान छ ऊ अरूलाई पनि कल्याण गर्न, आफूसमान बनाउन दौडिरहन्छ । आफैलाई हेर्नु छ- मैले कतिलाई ज्ञान सुनाएको छु ! कसै-कसैलाई तुरुन्तै ज्ञानको तीर लाग्छ । भीष्म-पितामह आदिले पनि भनेका छन् नि- मलाई कुमारीहरूले ज्ञान बाण हाने । यी सबै पवित्र कुमार-कुमारीहरू हुन् अर्थात् बच्चाहरू हुन् । तिमीहरू सबै बच्चाहरू हो, त्यसैले भन्छौ- हामी ब्रह्माका सन्तान कुमार-कुमारीहरू भाइ-बहिनी हौं । यो नाता पवित्र हुन्छ । त्यो पनि गोदमा लिइएका बच्चाहरू । बाबाले गोद लिनुभएको छ । शिवबाबाले गोद लिनुभएको हो प्रजापिता ब्रह्माद्वारा । वास्तवमा गोद (एडप्ट) शब्द पनि भनिदैन । शिवबाबाका बच्चा त हुँदै हो । सबैले मलाई बोलाउँछन् शिवबाबा, शिवबाबा आउनुहोस् भनेर । तर ज्ञान केही पनि छैन । सबै आत्माहरूले शरीर धारण गरेर अभिनय गर्छन् । त्यसैले शिवबाबाले पनि अवश्य शरीरद्वारा पार्ट खेल्नुहुन्छ नि । शिवबाबाले पार्ट नखेल्ने हो भने फेरि त कुनै कामको हुनुभएन । मूल्य नै हुँदैन । उहाँको मूल्य तब मात्र हुन्छ जब सारा दुनियाँलाई सद्गतिमा पुऱ्याउनुहुन्छ अनि उहाँको महिमा भक्तिमार्गमा गायन गर्छन् । सद्गति भएपछि त बाबालाई याद गर्न आवश्यकता नै पर्दैन । उनीहरूले केवल परमपिता परमात्मा (गड फादर) भन्ने गर्छन्,

त्यसोभए फेरि टिचर शब्द लोप (गुम) हुने भयो । केवल भनाइ रहन्छ- परमपिता परमात्मा पावन बनाउनेवाला हुनुहुन्छ । उहाँलाई सद्गति गर्नेवाला पनि भनिदैनथ्यो । गायन त गर्छन्- सर्वका सद्गतिदाता एक हुनुहुन्छ । तर अर्थ विना भनिदिन्छन् । अहिले तिमीले जे कुरा भन्छौ, त्यो अर्थ सहित भन्छौ । सम्भन्छौ- भक्ति रात छुट्टै हो, ज्ञान दिन छुट्टै हो । दिनको पनि समय हुन्छ । भक्तिको पनि समय हुन्छ । यो बेहदको कुरा हो । तिमी बच्चाहरूलाई बेहदको ज्ञान मिलेको छ । आधाकल्प हुन्छ दिन, आधाकल्प हुन्छ रात । बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि आउँछु रातलाई दिन बनाउन ।

तिमी जान्दछौ- आधाकल्प हुन्छ रावण राज्य । यसमा अनेक प्रकारको दुःख हुन्छ, फेरि बाबाले नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ । त्यसमा सुखै सुख मिल्छ । भनिन्छ पनि, यो सुख र दुःखको खेल हो । सुख अर्थात् राम, दुःख अर्थात् रावण । रावणमाथि विजय प्राप्त गरेपछि फेरि रावण राज्य आउँछ, फेरि आधा कल्पपछि रावणले रामराज्यमाथि विजय गरेर राज्य गर्छ । तिमीले अहिले मायामाथि विजय प्राप्त गर्छौ । शब्द-शब्द तिमीले अर्थ सहित भन्छौ । यो तिम्रो हो ईश्वरीय भाषा । यो कसैले कहाँ बुझ्छन् र ! ईश्वरले कसरी कुरा गर्नुहुन्छ ? तिमी जान्दछौ- यो परमपिता परमात्माको भाषा हो किनकि परमपिता परमात्मा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । गायन पनि गरिन्छ उहाँ ज्ञानका सागर, नलेजफुल हुनुहुन्छ भने अवश्य कसैलाई ज्ञान पनि दिनुहुन्छ नि ! अहिले तिमीले बुझेका छौ- बाबाले कसरी ज्ञान दिनुहुन्छ । आफ्नो पनि परिचय दिनुहुन्छ र सृष्टि चक्रको पनि ज्ञान दिनुहुन्छ । जुन ज्ञान लिएपछि हामी चक्रवर्ती राजा बन्छौ । स्वदर्शन चक्र हो नि ! याद गर्नले हाम्रो पाप काटिँदै जान्छ । यो हो तिम्रो यादको अहिंसक चक्र । त्यो चक्र हो हिंसक, शिर काट्ने । ती अज्ञानी मनुष्यहरूले एक अर्काको शिर काटिरहन्छन् । तिमीले यस स्वदर्शन चक्रलाई जानेर विश्वको बादशाही पाउँछौ । काम महाशत्रु हो, जसबाट आदि, मध्य, अन्त्य दुःख हुन्छ । यो हो दुःखको चक्र । बाबाले तिमीलाई दुःखको चक्रको यो ज्ञान बुझाउनुहुन्छ । स्वदर्शन चक्रधारी बनाइदिनुहुन्छ । शास्त्रहरूमा त कति कथा बनाइदिएका छन् । तिमीले अहिले त्यो सबै बिसिर्नुपर्छ । केवल एक बाबालाई याद गर्नु छ किनकि बाबाबाटै स्वर्गको वर्सा लिन्छौ । बाबालाई याद गर्नु छ अनि वर्सा प्राप्त गर्नु छ । कति सहज छ । बेहदका बाबाले नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ, त्यसैले वर्सा लिनका लागि याद गर्छौ । यो हो मनमनाभव, मध्याजी भव । बाबा र वर्सालाई याद गर्दा बच्चाहरूलाई खुशीको पारा चढ्नुपर्छ । हामी बेहद बाबाका सन्तान हौ । बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ, हामी मालिक थियौं, फेरि अवश्य हुनेछौ । फेरि तिमी नै नर्कवासी भएका छौ । सतोप्रधान थियौ, अहिले तमोप्रधान बनेका छौ । भक्तिमार्गमा पनि हामी नै आएका हौ । अलराउण्ड चक्कर लगाएका हौ । हामी नै सूर्यवंशी थियौं फेरि चन्द्रवंशी, वैश्य वंशी... बनेर तल गिरेका हौ । हामी देवी-देवता थियौं फेरि हामी नै गिरेका छौ । तिमीलाई अहिले सारा कुरा थाहा भएको छ । वाममार्गमा गएपछि कति फोहोरी (विकारी) बन्छौ । मन्दिरमा पनि यस्ता फोहोरी चित्र बनाएका छन् । पहिले घडी पनि यस्तै चित्र भएका बनाउँथे । अब तिमीले बुझ्दछौ- हामी कति सुगन्धित फूल थियौं फेरि हामीले नै पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा कति फोहोरी बनेका छौ । यी सत्ययुगका मालिक हुँदा देवी गुणवाला मानिस थिए । अहिले आसुरी गुणवाला बनेका छन्, अरू केही फरक छैन । पुच्छर भएका वा सँढ भएका मानिस हुँदैनन् । देवताहरूका केवल यो निशानी हुन्छ । बाँकी स्वर्ग त प्रायः लोप भएको छ, यी चित्र केवल त्यसका निशानी हुन् । चन्द्रवंशीहरूका पनि निशानी छन् । अहिले तिमीले मायामाथि विजय प्राप्त गर्नका लागि युद्ध गर्छौ । युद्ध गर्दा-गर्दा फेल भए भने त्यसको निशानी तीर-कमान हो । हिन्दूहरू वास्तवमा हुन् नै देवी-देवता घरानाका । नत्र भने कुन घरानाको गणना गर्ने ? तर हिन्दूहरूलाई आफ्नो घरानाको विषयमा थाहा नभएका हुनाले हिन्दू भनिदिन्छन् । नत्र त वास्तवमा तिम्रो हो नै एक घराना । यहाँ छन् सबै देवता घरानाका, जो बेहदका बाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ । शास्त्र पनि हिन्दूहरूको एउटै छ । देवता धर्मको स्थापना हुन्छ, फेरि त्यसमा विभिन्न शाखाहरू हुन्छन् । बाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ देवी-देवता धर्म । मुख्य हुन् ४ धर्म । फाउण्डेशन देवी-देवता धर्मको नै हो । सबै मुक्तिधामका निवासी हुन् । फेरि तिमी आफ्नै देवताहरूको शाखामा जान्छौ । हिन्दूहरूको सीमा एउटै छ अरू कुनै धर्मको हुँदैन । यिनीहरू हुन् वास्तवमा देवता धर्मका । फेरि त्यसबाट अरू धर्म निस्केका छन्, ड्रामा प्लान अनुसार । भारतवर्षको वास्तवमा धर्म हो नै देवता धर्म, जसको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ बाबा । फेरि नयाँ-नयाँ पात निस्कन्छन् । यो सारा ईश्वरीय वृक्ष हो । बाबा भन्नुहुन्छ- म यो वृक्षको बीजरूप हुँ । यो फेद (फाउण्डेशन) हो फेरि यसबाट हाँगाबिँगा निस्कन्छन् । मुख्य कुरा हो नै- हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौ । सबै आत्माहरूका पिता एउटै हुनुहुन्छ, सबैले उहाँलाई याद

गर्छन् । अहिले बाबाले भन्नुहुन्छ— यी आँखाबाट तिमीले जे जति देख्छौ त्यसलाई बिर्सिनु छ । यो हो बेहदको वैराग्य, उनीहरूको हो हदको । केवल घरबारबाट वैराग्य आउँछ । तिमीलाई त यो पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य छ । भक्तिपछि हुन्छ वैराग्य पुरानो दुनियाँको । फेरि हामी शान्तिधाम हुँदै नयाँ दुनियाँमा जान्छौ । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— यो पुरानो दुनियाँ भस्म हुनेछ । यो पुरानो दुनियाँमा अब दिल लगाउनु छैन । जबसम्म लायक बनिदैन, रहने त यहाँ नै हो । हिसाब-किताब सबै चुक्ता गर्नु छ ।

तिमीले आधाकल्पका लागि सुख जम्मा गर्छौ । त्यसको नाम नै हो शान्तिधाम, सुखधाम । पहिला सुख हुन्छ, पछि दुःख । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— जो पनि नयाँ-नयाँ आत्माहरू माथिबाट आउँछन्, जसरी क्राइस्टको आत्मा आयो, उनलाई पहिला दुःख हुँदैन । खेल हुन्छ नै पहिला सुख, पछि दुःखको । नयाँ-नयाँ जो आउँछन् उनीहरू सतोप्रधान हुन्छन् । जसरी तिम्रो सुखको हिसाब धेरै छ, त्यस्तै सबैलाई दुःखको हिसाब धेरै हुन्छ । यो सबै कुरामा बुद्धिबाट काम लिइन्छ । बाबाले बसेर आत्माहरूलाई सम्झाइरहनुहुन्छ । त्यो फेरि अरू आत्माहरूलाई सम्झाउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले यो शरीर धारण गरेको छु । धेरै जन्मको अन्त्यमा अर्थात् तमोप्रधान शरीरमा म प्रवेश गर्छु । फेरि उनैलाई पहिलो नम्बरमा जानुपर्छ । पहिलो नै अन्तिम, अन्तिम नै पहिलो (फस्ट सो लास्ट, लास्ट सो फस्ट) । यो पनि सम्झाउनुपर्छ, फस्टको पछि फेरि को ? मम्मा । उनको पार्ट हुनुपर्छ । उनले धेरैलाई शिक्षा दिएकी छिन् । फेरि तिमी बच्चाहरूमा नम्बरवार हुन्छौ, धेरैलाई शिक्षा दिन्छौ, पढाउँछौ । फेरि ती पढ्नेहरूले पनि यस्तो कोशिश गर्छन् जो तिमीभन्दा पनि उच्च हुन्छन् । धेरै सेवा केन्द्रहरूमा यस्ता पनि छन् जो पढाउने टिचरभन्दा पनि उच्च हुन्छन् । एक-एकलाई देखिन्छ । सबैको चाल-चलनबाट त थाहा हुन्छ नि । कोही-कोहीलाई त मायाले यसरी नाकमा पक्डन्छ, एकदम समाप्त गरिदिन्छ । विकारमा गिर्छन् । पछि गएर तिमीले धेरैका बारेमा सुनिरहनेछौ । आश्चर्य मान्नेछौ, यिनले त हामीलाई ज्ञान दिन्थिन् फेरि यिनी कसरी छोडिन् । हामीलाई पवित्र बन भन्थिन् स्वयम् फेरि विकारी बनिछन् । सम्झने त अवश्य छन् नि । धेरै विकारी बन्छन् । बाबाले भन्नुभएको छ— ठूला-ठूला महारथीहरूलाई पनि मायाले जोडसँग गिराउँछ । जसरी तिमीले मायालाई हराएर विजय पाउँछौ, मायाले पनि त्यस्तै गर्नेछ । बाबाले कति राम्रा-राम्रा फस्टक्लास, सुन्दर नाम पनि राख्नु भयो । तर अहो माया, आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती, फेरि भागन्ती... गिरन्ती भए । माया कति शक्तिशाली छ, त्यसैले बच्चाहरू धेरै होशियार रहनुपर्छ । युद्धको मैदान हो नि ! मायासँग तिम्रो कति ठूलो युद्ध छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यहाँ नै सबै हिसाब-किताब चुक्ता गरेर आधाकल्पको लागि सुख जम्मा गर्नु छ । यो पुरानो दुनियाँमा अब मन लगाउनु छैन । यी आँखाबाट जे जति देखिन्छ, त्यसलाई बिर्सिनु छ ।
- २) माया धेरै शक्तिशाली छ, त्यसबाट होशियार रहनु छ । पढाइमा गेलप गरेर उन्नति गर्नु छ । एक बाबाबाटै सुन्नु र उहाँबाट सुनेको अरूलाई सुनाउनु छ ।

वरदानः— हर कर्ममा विजयको अटल निश्चय र नशा राख्ने अधिकारी आत्मा भव

विजय हाम्रो जन्मसिद्ध अधिकार हो— यस स्मृतिमा सदा उडिराख । जे भए पनि यो स्मृतिमा ल्याऊ— म सदा विजयी हुँ । चाहे जेसुकै होस्, यो निश्चय अटल होस् । नशाको आधार हो नै निश्चय । निश्चय कम भएमा नशा कम हुन्छ । त्यसैले भनिन्छ— निश्चयबुद्धि विजयी । निश्चयमा कहिले-कहिलेवाला नबन्नु । बाबा अविनाशी हुनुहुन्छ त्यसैले अविनाशी प्राप्तिको अधिकारी बन । हर कर्ममा विजयको निश्चय र नशा होस् ।

स्लोगनः— बाबाको स्नेहको छत्रछायाँमा रट्यौ भने कुनै पनि विघ्न टिक्न सक्दैन ।